

[Dorte Bennedsen]

mit indtryk efter at have lyttet til debatten her i dag er, at det netop er ordføreren for ministerens eget parti, hr. Helge Adam Møller, der har argumenteret for, at vi meget vel om nogle år kan komme i den situation, at dette ikke er tilstrækkeligt. Vi må gå videre. At det er CD's ordfører, der siger, at vi faktisk burde indføre mulighed for, at det kun var det delvise vidneudsagn, der blev givet videre til tiltalte, og at det er Venstres ordfører, som nok siger nej til at redigere i vidneudsagnet, men som argumenterer på en sådan måde, at det faktisk må føre til en begrænset videregivelse af vidneudsagnet, det er disse tilkendegivelser, der for mig meget klart viser, at det er utrolig farligt at slippe det grundlæggende retsprincip, at tiltalte skal have at vide, hvem det er, der advokerer imod ham.

Ministeren mente, at jeg manglede at citere hele udsagnet fra rigsadvokaten. Jeg kan kun sige, at jeg har citeret fra den redegørelse, ministeren selv har fremsendt, men jeg må da erkende, at der også står, at rigsadvokaten har sagt, at man måske på ny burde overveje, om man skulle tage det meget begrænsede forslag. Men rigsadvokaten føjer jo altså også til, at der skal meget til for at lave fravigelser, fordi der pludselig dukker et atypisk kriminelt fænomen op, og dette »meget« mener jeg ikke at vi har fået her – altså vi har ikke fået belæg for, at disse tilfældige vidner virkelig er i en alvorlig situation.

Ministeren fortæller om en situation, hvor en drabsmand har fortalt om et drab til en anden osv. Det giver mig anledning til at spørge: Er denne person, som morderen har fortalt til at han har begået mord, et tilfældigt vidne? Er det uden betydning for tiltalte at vide, at det er en person, han selv har fortalt historien til, som vidner? Det fremgår i hvert fald ikke af lovforslaget, at en sådan person skulle kunne dækkes ind under anonymitet. Og det er ministeren jo også selv inde på, når han siger, at det ikke er sikkert, at domstolene vil acceptere det. Men justitsministeren fører med denne eksemplificering i virkeligheden folk bag lyset, fordi sagerne er grove, de taler til følelserne, men de falder ikke ind under dette lovforslag, og derfor kan de ikke bruges som argumentation for, at vi skal indføre beskyttelse af tilfældige vidner.

Nu kan jeg se, at min taletid er udløbet, og den strenge formand tillader ikke mere, så jeg stopper her.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Forretningsordenen tillader ikke mere.

Ebba Strange (SF):

Inden vi forlader denne debat, vil jeg gerne have helt klarhed over, hvad det egentlig er for nogle vidner, vi taler om.

Ministeren skriver i bemærkningerne til lovforslaget under § 2, nr. 2, at den foreslåede opfattelse i alt væsentligt henholder sig til de principper, som Retsplejerådets flertal foreslog i betænkningen fra 1985, men jeg synes, ministeren talte om meget andet end tilfældighedsvidner, og i selve lovforslaget er den eneste begrænsning, der står – og det er altså den nye affattelse af § 848, stk. 2 – at retten kan, hvis det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar, tillade, at et vidne anonymiseres.

Hvor sætter ministeren selv grænsen? Jeg ved godt, at ministeren ikke er dommer, og at det er retten, der skal afgøre, om det er af betydning eller ikke betydning for tiltaltes forsvar, om vidnet anonymiseres, men ministeren må vel have gjort sig nogle overvejelser om, hvad han forstår ved den sætning, altså hvornår det er uden betydning, at en sigtet kender vidnets identitet.

Når jeg sidder og filosoferer over det, kan jeg slet ikke komme i tanker om nogen tilfælde, hvor jeg ikke, hvis det var mig, der var sigtet, gerne ville vide, hvem det var, der sagde lige præcis det om mig, og hvorfra vedkommende havde den viden, som hun nu altså brugte som vidne mod mig. Jeg kan selvfølgelig fortsætte mine spørgsmål i Retsudvalget, men jeg synes, det er vigtigt at få dem frem her, hvor debatten jo er offentlig.

Jeg er enig i, at effekten af dette her meget vel kan vise sig først og fremmest at være psykologisk, og så bliver jeg endnu mere bekymret, fordi jeg tror, at ministeren putter folk blå i øjnene. For jeg opfatter både hr. Svend Aage Jensby og hr. Tom Behnke sådan, at de nærmest mener, man kan gå ud at fortælle potentielle vidner, at bare et vidne siger til politiet, at vedkommende gerne vil være anonym, vil der være en til vished grænsende formodning om,